ara !!

òrgan de les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA
portantveu de les joventuts nacionalistes de catalunya

barcelona, 10 de març del 1936

any I - núm. 6 | redacció i administració : ronda de sant pere, 70, pral. | preu, 20 cèntims

Exigim que es compleixi el programa del Front Popular

PUNTUALITZEM !!

Ha sovintejat durant divuit mesos l'atac sistemàtic a homes de la nostra organització en forma de llibres, articles, intervius, conferències, etc., etc., i sempre respirant d'una manera més o menys encoberta un fons d'atac contra la mateixa organització.

La campanya ha estat menada amb tota intenció; Lluís Aymamí Baudina ha arribat a parlar de "Martínez Anido i Arlegui"; altres han parlat de covardies, de desercions, de feixismes, d'esquirols i altres mots, no ja en contra d'homes de la Joventut sinó directament contra la mateixa Joventut d'Esquerra "ESTAT CATALA".

Darrerament ha arribat a ésser insoportable aquesta persistència en malparlar de la nostra Gloriosa Organització fins a publicar "El Diluvio" del dia 7 un article titulat: "La Joventut d' "ESTAT CATALA" (còpia d'un diari de Madrid en forma d'interviu amb el Consell Comarcal d' "ESTAT CATALA").

Hem de fer avinent a tots els militants que ES FALS EN ABSOLUT que cap delegat hagi fet les manifestacions que allí s'atribueixen. Es més: és criteri dels organismes d' "Estat Català", que mai es pot parlar dels homes que dirigiren l'Organització fins el 6 d'Octubre, de la forma que s'expressa l'esmentat article.

Veiem prou clar que els raonaments i manifestacions alludits, van no ja contra aquells homes sinó que van cantra tota la nostra Joventut.

Hem de fer constar, doncs, que no acceptem el judici de ningú abans de conèixer la defensa que de la seva actuació faran els homes que encarnaven "ESTAT CATALA"; defensa que tindran ocasió i obligació de fer davant dels militants que es varen confiar a la seva disciplina.

Si hem callat durant aquests divuit mesos que han transcorregut des de la luctuosa nit del SIS D'OCTUBRE, GLORIOSA NIT, però també TRISTA, perquè unes circumstàncies que nosaltres encara no hem aclarit ens feren perdre l'ocasió formidable de plasmar en realitats els nostres Ideals de Llibertat Nacional i Social, esperant que arribés el moment propici de demanar responsabilitats als culpables de la desfeta del moviment que amb tant amor i illusió haviem creat, ara després de guanyades unes eleccions, després d'alliberar de les presons espanyoles els nostres germans, després que han retornat de l'exili altres germans nostres també, ha arribat el moment de demanar aquestes responsabilitats o almenys conèixer les veritables causes i els veritables homes responsables de la desfeta.

No escatimarem mitjà ni respectarem persona per més elevada que estigui. Hem de saber la veritat, perquè d'ella en naixerà la llum que ens guiarà en l'avenir.

Es per això que aquesta Comarcal de Barcelona es preocupa del proper Congrés Nacional de la Joventut d'Esquerra "ESTAT CATALA" i és allí on hem de jutjar, després de sentir la seva veu, els homes que amb tanta insistència han estat objecte d'atacs que en la immensa majoria dels casos involucraren a tota l'Organització.

Recordem a tots els militants que reflexionin i tinguin l'esperança i amb ella la seguretat que es farà justícia i que serem tots nosaltres els qui formarem el tribunal sentenciador.

Ventura Gassol, màxim representant, avui dia, de Catalunya, que les Joventuts d'Esquerra **Estat Català** homenatgen pels seus treballs en pro d'aquestes.

Exigim la readmissió al treball dels obrers acomiadats per la Companyia de Tramvies i Autobusos, l'any 1934.

I la reparació a tots els pagesos que foren objecte de desnonaments i altres fellonies dels terratinents.

memoriaesquerra.cat — Ara!! 10/3/1936, pàgina 1

arribisme...

Després d'unes eleccions, sempre hi ha individus que aprofiten els primers temps, que acostumen a ésser una mica foscos en la qüestió de revisió d'actituts, per tal de situar-se i agafant el màxim de prebendes que en aquest cas, avui dia, són càrrecs i enxufes.

Hi ha, a Catalunya, dins els nostres primers organismes autònoms, una pila de senyors d'aquestes condicions. Son molts, moltíssims, els que, durant una pila de mesos, han estat, incansablement, fent respallades als gestors lliguers i radicals. Són molts es que han arribat, àdhuc, a fer denúncies de companys nostres, companys estimadíssims, per l'horrorós delicte de no acceptar, amb la mateixa tranquilitat i barra que ells, les disposicions antilegals d'aquella gent que, per dissort de Catalunya, ha tingut a les seves mans durant setze mesos mesos les regnes del poder autonòmic de la nostra terra.

* * *

Els cassos que podríem citar de barra i cinisme són molts, moltíssims. Si haguèssim, —i això que podríem— de citar tots i cada un dels incommensurables cassos que hi ha hagut a l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya no en tindríem prou ni amb totes les columnes del nostre setmanari. Es una cosa que els nostres lectors no saben en detall i que convindria sapiguèssin per tal de tenir molt compte amb segons quines persones i individus que avui, que, fins i tot durant la campanya electoral, s'estan dient militants d'esquerra, però que, durant la clandestinitat se'ls anava a veure per tal que contribuïssin, per tal que ajudessin de la manera que fos al partit, a les organitzacions que treballaven per Catalunya, no volien saber-ne res i enviaven els que així demanaven, i quan ho demanaven era senyal que ho podien exigir a «fregar plats» com vulgarment es diu i ells es rentaven les mans tot dient que *"amb ximples no hi volien saber res..."*

Són aquests que, en el trienni del govern català, estaven sempre a les portes de les conselleries i de la Presidència de la Generalitat, esperant torn per tal de demanar, sempre demanar, quelcom als consellers i President i que en canvi, després de les jornades glorioses d'octubre, ...també els veies a la porta del Coronel de la Generalitat (com molt bé va batejar-lo un popular periodista) el malcarat Jimènez Arenas, suplicant i logrant alguna vegada, adquirir quelcom que els ajudés a millor malgastar el presupost de la Catalunya autònoma.

Són aquells que es diuen esquerristes cent per cent, socialistes fins a la mèdula i que quan la cèlebre subscripció *"pro-víctimas del deber"* van ésser els primers en contribuir-hi, traint, d'aquesta manera, els postulats que ells sempre havien dit defensar...

* * *

I no volem continuar citant cassos globals ni particulars. Volem solament, perquè creiem que és el nostre deure, fer constar d'una manera ben clara i categòrica que coneixem les actituds i procediments d'una pila de senyors, si senyors se'ls pot dir, que aprofiten sempre els primers moments per a situar-se i, en lloc de romandre a la defensiva de les acusacions que poden fer-los s'entretenen en la tasca innoble d'abandonar els seus antics companys d'«illegalitat» combatent-los i posant —diuen i pretenen— alerta els governants elegits pel poble.

Es contra aquests, contra aquesta classe d'arribisme que avui aixequem la nostra veu. Contra els que volen ésser els primers en acusar per tal de que no hi hagi temps d'acusar-los. Contra els que feren els mítings d'esquerra i encara no feia dos mesos estaven respallant de mala manera als consellers lliguers i larrouxistes. Són aquests els senyors, són aquests els arribistes pitjors que petim a la nostra pàtria. I, contra aquests, han d'estar preparats els governants de Catalunya. Contra els que es diuen esquerristes cent per cent —per haver fet uns quants mítigs de propaganda electoral— i que en canvi quan pitjor estava la cosa, estaven remenant les cireres i mangonejant dins l'Ajuntament i la Generalitat.

Cal que contra tots aquests s'aixequin tots els organismes del nostre partit i exigeixin als organismes responsables del mateix l'aplicació de les sancions més greus —de la manera que puguin ésser aplicades— contra els que ara —del 16 de febrer endavant— són entusiastes esquerristes, però que en canvi no es recordaren de les esquerres quan més falta a aquestes i a Catalunya feien.

I això cal tenir-ho en compte. Els governants saben prou bé qui són aquests arribistes i, si no ho saben, tindran persones de prou confiança que els hi ho explicaran amb detall. Nosaltres, contraris al famós «Delateu» no volem, per ara, donar noms ni explicar actituds. Si arriba l'hora, però, no vacillarem per a fer-ho, puix creiem que com més netejada estigui estigui la burocràcia oficial, millor i amb més bon camí anirà la nostra pàtria : Catalunya lliure.

J. S.

depuració

Els nostres primers organismes autònoms tohom sab que estan plens d'aquella burocràcia que s'adapta a totes les circumstàncies i que mai, en cap dels moments, deixa de respallar, per aconseguir un ascens o qualsevol cosa per l'istil, als consellers o President, siguin aquests representants legítims del poble i solament (l'exemple és en aquests darrers temps), uns simples gestors governatius amb més pretensió i fums de grandesa que no pas altra cosa.

Cal, però, que aquesta burocràcia, dins la qual hi ha elements sans, elements treballadors, elements que poden donar un rendiment immillorable a la Catalunya autònoma, sigui netejada i, sense cap mena de contemplació sigui reformada i reorganitzada de manera que tot i donant el màxim de rendiment, els funcionaris sentin l'alegria interna del deure acomplert, la satisfacció interna d'haver fet un servei interessant a la pàtria... Que no passi com ara, que en la majoria dels cassos el funcionari si fa la feina, la fa com aquell qui diu per força i a contracor, perquè sab, moltes vegades que allò que fa únicament ha de servir, si té èxit, per tal de que el seu cap se n'enporti la glòria i en canvi si és un disbarat, per a que ell, el funcionari modest, se la carregui amb tot l'equip. Cal, creiem nosaltres, per això, fer una selecció de caps i de funcionaris; principalment, però, de caps. Que aquells que no serveixin prou bé per a les tasques que ha de desenvolupar el Govern de Catalunya, que siguin apartats dels llocs de comandament i aquells que puguin entorpir, com entorpiren més d'una vegada, la feina a realitzar, que siguin posats de manera que la seva influència, que la seva actuació no pugui ésser perjudicial per a la causa sagrada de la Catalunya autònoma.

Però, cal preguntar-se, s'atreviran a fer això els consellers i President actual de Catalunya? S'atreviran els homes que la voluntat de tot un poble va treure de la presó a fer, a iniciar, una obra tan trascendental dins l'administració de la Generalitat? Tindran l'ànim prou trempat per a deixar de banda infuències particulars i anar, d'una vegada i per sempre a la reforma, a la reorganització completa de la burocràcia oficial, dels alts càrrecs de la Generalitat?

No ho sabem pas. Nosaltres en tenim els nostres duptes. Gairebé no arribem a creure que ara, al cap de quinze dies d'ésser ja en possessió altra volta dels òrgans del poder de Catalunya, es recordin els nostres consellers, i ja no parlem del President, d'anar a revisar actituts i procediments d'alguns alts funcionaris de la Generalitat.

No creiem que el Consell de la Generalitat, malgrat tingui tota la nostra confiança, s'atreveixi a anar a una reforma de l'envergadura que nosaltres, modestos militants del partit, aquí exposem. Però, cal. La salut de la Catalunya nostra, lliure i justiciera ho exigeix. Catalunya necessita que tot aquell que treballa ho faci per ella i pensant en ella. Que no es trobi que la majoria dels que treballen dins els seus organismes únicament ho fan amb ganes d'ensorrar-la i fer quedar en ridícol els homes que la voluntat popular ha volgut que regentessin els seus destins històrics.

I, per això, cal la reorganització a fons. Si el Govern, però, no s'atreveix a fer aquesta reforma hi ha una manera de solucionar-ho. No de la manera que vulgué, amb tota la seva bona fe, el senyor Moles els últims dies d'ésser Governador General. No donant una autoritat que es mereixen a segons quins *caps* de la Generalitat. No nomenant comissions en les quals hi formin part senyors a qui la voluntat popular i especialment els funcionaris a les seves ordres, han designat com a responsables d'una pila de desfalcs i contradiccions per a no dir res pitjor. No, perquè d'aquesta manera no es farà res més que fer acomiadar de la Generalitat buscant un motiu o excusa qualsevol, als funcionaris que siguin, per ideologia o particularment enemics del cap de Departament o Secció respectiu...

Cal, creiem, que es nomeni una Comissió *depuradora*, un «soviet» si convé. Que no faci pas por el nom, perquè si se sap fer serà la millor arma que el Govern de Catalunya podria esgrimir, el dia de demà, quan es presenti altra vegada, davant el poble explicant la seva tasca i demanat els seus vots per a continuar-la. Sí, cal nomenar un «soviet». Però, un «soviet» que sigui secret, *absolutament secret*. Que a excepció dels que el composin i el President de la Generalitat, no sàpiga ningú, ni els secretaris ni els mateixos consellers, qui són els que formen part de la comissió esmentada. I que aquesta, formada per un escàs número de funcionaris de l'absoluta confiança del Govern, faci dictàmens amb tota urgència, elevi informes clars i concisos en relació amb tots aquells senyors que durant els setze mesos de lladronicis no compliren el seu deure infaliblement...

* * *

Hem dit que no creiem es faci res de tot això. Cal però, fer constar que a la Generalitat ja ha funcionat per uns dies un estil de «soviet» o comissió depuradora. I, en els pocs dies que va actuar va complir amb el seu deure i va fer, sense violències, agafar la por a tots aquells que no tenien gaire neta la seva actuació.

Aquesta comissió, formada per elements de completa confiança adoptà algunes resolucions, totes elles en espera de la definitiva que ha de prendre el Govern de la Generalitat, que no cal expliquem aquí, malgrat que nosaltres estem completament identificats en la manera i causa en que es portaran a efecte, que mereixen l'elogi i l'aplaudiment de tots els organismes i llocs del nostre partit i del nostre govern, Però, seguint l'exemple del que sempre ocorre en aquests cassos, quan semblava que el Govern, quan semblava que els organisme dirigents del partit havien d'estar cofois de veure de la manera com actuaven els funcionaris modestos, ha vist tothom amb sorpresa que els consellers i que el President han anat donant temps al temps i deixant en els seus llocs de comandament a caps i senyors que el millor que es podia fer amb ells fóra apartar-los ben lluny del càrrec que ostenten i de Catalunya.

I això cal que es faci. Nosaltres proposaríem al Govern autònom de la pàtria catalana, que deixés durant uns quants dies, no gaires no, actuar amb completa llibertat dins la Generalitat. Fóra segurament la manera més pràctica d'acabar amb el feudalisme insoportable d'alguns caps i la manera, també, de fer justícia envers segons quins funcionaris...

Ho farà el Govern de Catalunya? Nosaltres no ho asseguraríem pas, però el que sí diem que es que ho considerem una cosa necessària i inajornable.

PERE MORA

16 a 7

Potser algú al llegir aquests números es pensi que anem a fer la rescensió d'un partit de fútbol o de rugby. Si algú pensa això està equivocat. Anem a parlar de la «Llei» (?) del 2 de gener, d'aquella llei que els homes de la Lliga ajudaren a fer per tal de poder governar Catalunya, cosa que d'altra manera no els hauria estat possible. 16 vots en contra per 7 a favor. El Tribunal de Garanties ha fallat contra la constitucionalitat de la Llei. Encara que els catalans no tenien necessitat de què el Tribunal de Garanties ens ho digués, perquè tots estavem plenament convençuts que la repetida Llei no era ajustada als principis de la Constitució de la República, no podem negar que el saber-ho confirmat per un organisme com el Tribunal de Garanties ens ha complagut. La Llei del 2 de gener ja no existeix. Amb el buf que s'alçà el 16 de febrer ha perdut l'equilibri que li donaven els gestors i els usurpadors dels càrrecs públics, i se n'ha anat en orris. Aquell senyor Escales que amparant-se en la Llei del 2 de gener es negava a reposar els Ajuntaments populars suspesos, què cosa deu pensar ara? Seria curiós de saber el seu pensament, si es que un home com el senyor Escales pot pensar quelcom. Potser ens diria que ell, en el fons, volia la derogació de la Llei. Potser ens parlaria dels seus sacrificis per Catalunya amb aquell to entre doctoral i incomprensible que empren els homes de la Lliga quan han d'exposar llurs opinions. Encara que no ens els creuríem de mitja paraula, seria curiós saber el que pensen ell i aquest pobre deficient mental (per anomenar-lo d'una manera suau,) de Manuel Brunet, defensor d'aquesta malaurada Llei des de les pàgines de «La Veu».

Però més val que no ens donguin la seva opinió. No tenen la categoria necessària per a donar-la. El que la tindria és aquell simpàtic aragonés propagador del separatisme que respon al nom de Royo Villanova, si no s'hagués retirat de la política. Però ni Escales ni Brunets no poden.

Aquesta vegada l'«score» contra la Llei ha estat considerable. 16 a 7. Nou vots de diferència. Aconsellem als homes de la Lliga que esborrin dels seus calendaris el número 16. Es un número fatídic per ells. El 16 de febrer, la derrota número 1. I els 16 vots, la derrota número 2.

FRANCESC J. ZAMORANO CESTER

per CATALUNYA, ingresseu a les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA

el que volem ésser les joventuts

La paraula joventut, expressa per ella mateixa, illusió alegria, esperança. Es la societat del demà, d'aquest demà que joves i vells esperem que sigui millor que avui. Es la generació que desitgem més treballadora, més econòmica, més fidel que les generacions passades i presents i sobretot, més humana i més justa perquè serà més lliure.

Més lliure perquè ja té consciència del seu poder i de la seva influència i no voldrà, com fins ara, ésser un instrument de tots els partits polítics que només l'han utilitzat per a oposar-se a tot avenç de llibertat i de progrés. Només cal veure el que de la joventut n'han fet totes les religions i el que avui en fan tots els feixismes: instruir-la i educar-la per les seves conveniències i per a perpetuar la ignorància i l'esclavitut de les tres quartes parts de l'espècie humana.

La Joventut d'Esquerra «Estat Català» no és un instrument d'un partit més sinó que té una tasca assignada i una responsabilitat, que tractarà d'acomplir amb tots els seus esforços i amb la més gran voluntat a fi que Catalunya ocupi aviat un lloc entre els pobles més civilitzats del món.

Que la nostra tasca serà molt difícil? Ja ho sabem, i perquè ho sabem ocuparem els llocs de més responsabilitat i lluitarem amb la fe més gran, amb les armes apropiades per a aconseguir la nostra finalitat.

La Joventut d'Esquerra «Estat Català» està des d'aquest moment en el seu lloc amb tota l'energia, disposada a donar la llibertat i la vida si cal per l'ideal que s'ha imposat.

S. BARRO

memoriaesquerra.cat — Ara!! 10/3/1936, pàgina 2

el laude del 1933

Un dels primers actes de l'Honorable Conseller del Treball de la Generalitat de Catalunya, ha estat el de restablir en tot el seu vigor i tota la seva força legal el Laude que posà fí a la vaga de dependents mercantils del novembre del 1933.

Tots recordem prou bé aquella vaga i els motius que hi havia per a declarar-la. Eren els mateixos, mica més mica menys, que els que hi ha ara. Els burgesos feien i desfeien al seu gust complint al peu de la lletra aquella frase que manta vegada hem sentit en boca d'algún d'ells: «Jo a casa meva sóc l'amo i faig el que vull».

I ningú ignora que el burgès vol només que li deixin explotar els obrers pagant-los el mínim i fent-los treballar el màxim. Al burgès no li interessa poc ni molt que l'obrer no pugui subvenir a les seves necessitats. A ell no li interessa més que augmentar els seus comptes corrents, i si un any al fer el balanç troba, per exemple, que el benefici ha estat de cinquanta mil pessetes en lloc de les seixanta mil que estava acotumat a guanyar, sosté molt seriosament que *''ha perdut''* deu mil pessetes. Això és el que practiquen i prediquen els burgesos, salvant contadíssimes execpcions.

El President Macià no ignorava pas tot el que acabem d'exposar. Per això es posà obertament, decididament, amb la fermesa que Ell posava en totes les seves coses, al costat dels obrers mercantils, convertintse en el seu defensor màxim secundat per tot el Govern de la Generalitat de Catalunya. I nosaltres recordem l'emoció que experimentà l'Avi en ésser saludat amb una ovació més gran que les que rebia de costum, si això és possible, al saló de la Bohèmia en el míting que se celebrava aquella nit, després que un dels oradors, el germà Gassol ens sembla, anuncià durant el seu parlament que el President Macià havia fet acceptar el Laude que posava fi a la vaga.

I ara després de disset mesos de persecucions i d'injusticies, aquell Laude que porta al seu peu encara la signatura illustre de Francesc Macià ha estat posat novament en vigor pel President de Catalunya Lluís Companys, i el seu digne Conseller de Treball Martí Barrera, esperant que els dependents reunits en Assemblea substitueixin el Laude per unes Bases de treball noves. Aquest ha estat un dels primers actes del Conseller de Treball de Catalunya, acte que l'honora. Perquè fa massa temps que els dependents mercantils tenen set de justícia i estan cançats d'aguantar les innombrables arbitrarietats que els patrons cometen, aquest acte de Martí Barrera ha estat ben acollit per tots ells i per l'opinió en general.

I no volem acabar aquestes ratlles sense denunciar al Conseller de Treball, i als catalans en general, l'absurd que representa el que sigui descomptat dels sous dels dependents el tant per cent fixat per a cobrirles de l'assegurança de maternitat, essent així que quan una dependenta es casa, perd automàticament la collocació. I això és una estafa que es comet amb les dependentes privant-les d'unes pessetes que no serveixen més que per augmentar el benefici que fa el burgés.

F. J. Z.

la ferida més fonda

Pobres els derrotats! Més que la tragèdia moral i material dels exèrcits o dels partits que han figurat a l'avantguarda d'un moviment polític o social posat fora de combat, cal lamentar el núvol d'injustícia i àdhuc de calúmnia infamant que queixala en la carn sangonant i en l'esperit trasbalsat dels que han perdut.

A Catalunya, gràcies a una politiqueta dirigida, hem estat mesos que la injustícia s'havia encetat amb tota una joventut, que era, és i serà, per molt de temps, l'exponent més alt de la vitalitat del nostre poble. Contra una joventut a la qual hom fa reponsable de les imprevisions que al llarg de tota la Història han estat la causa de totes les empreses humanes que han fet fallida. Tots els saberuts i els panxacontents que en la nit tràgica del 6 d'octubre es ficaren cuita-corrents al llit per por a les bales perdudes, encara fumejaven els canons i la sang emmantellava els carrers de Barcelona i les encordades de presos eren tot just engolides pels vaixells i les presons, que ja llançaven sàdicament damunt la jovenalla que la nit abans havia sortit a oferir la vida com l'únic i el més preat que tenia per Catalunya i la República.

Feia anys que no havíem presenciat un espectacle tan baix i tan miserable com el dels dies que seguiren al 6 d'octubre. El bo i millor de tota la cobardia tradicional i del rebentisme estèril i sistemàtic que a dreta i esquerra no farà mai res de profit, però que deshonrarà sempre, sobretot els vençuts del moment, es llança sedent damunt aquells que eren al carrer aquella nit.

Les joventuts d'Estat Catlà han passat per la prova —ben amarga, per cert—, de carregar tot el pes de les causes de la derrota del 6 d'octubre. Aquesta posició era fins i tot acceptable venint del cantó de Lliga Catalana. No ho era, però, si qui jutjava la derrota del 6 d'octubre era català auténtic, republicà i revolucionari.

* * *

Els inicis de la llibertat d'un poble o d'una classe comporten fatalment improvisacions que sovint costen cares. Catalunya, no gaire afortunada mai en equips de polítics de talla, també ha apagat aquest tribut en l'hora de la seva restauració. Reconèixer aquesta falla és de persones lleials i de sentit comú. Es cretinisme i ganes de mostrar el séc de l'esclavitud carregar contra tot un poble les culpes de la improvisació, les deficiències de tot règim naixent o les imprevisions d'un polític determinat.

A partir del 14 d'abril, per les dificultats pròpies de l'herència desastrosa i els desencerts de la dictadura dels set anys indignes, una munió d'homes joves, la major part dels quals no havia ni tan solament exercitat el dret august i ciutadà del vot, perquè una política salvatge havia mantingut gairebé sempre el país fora de la llei, hagué de fer-se càrrec de les regnes del Poder en circumstàncies en extrem difícils.

A Catalunya, sobretot, aquesta tasca, en virtut del Pacte de Sant Sebastià i la conseqüent posta en marxa de l'Estatut de la nostra autonomia, obligà a treure de l'anonimat —la gran pedrera de la Història— els homes que havien de nodrir els quadres dels organismes del governament autònom.

En mig d'un entusiasme excessiu, encara que comprensible, i que degenerava en entusiasme olla i davant d'una hostilitat que no era tan olla i de la qual a començaments del règim nou no en vam saber preveure tota la seva mala intenció, els homes del primer Ajuntament de la República i del primer Govern de la Catalunya restaurada començaren a bastir aquest edifici de la nostra llibertat, que una ventada d'odi i de traïció ha menaçat d'ensorrar aquests setze mesos passats que mai més no s'acabaven i que una altra ventada de protesta civil ha reconquistat el 16 de febrer.

* * *

L'obra cívica de vetllar per l'ordre del nou estat de coses, a Catalunya l'acceptaren amb decisió lloable les promocions joves que s'havien enquadrat a recés de l'obra, del prestigi i de l'autoritat de l'Avi Macià.

Aquest sacrifici, el basament més sòlid del moviment de la nostra incorporació al món, concità la fúria de tots els interessos ferits, de totes les capelletes a les quals hom esberlava el cobert de llurs cacicats en l'usdefruit de la vida política i social de Catalunya.

Com en tota obra humana és evident que hi hagué errors. Però també hi hagué encerts. Homes i collectivitats interessades a minimitzar i a desecreditar l'obra de Catalunya renaixent inflaren i emmetzinaren les conseqüències d'aquells errors alhora que tenien bona cura de silenciar els èxits de les nostres joventuts.

Es amb la derrota del 6 d'octubre que totes les baixes passions i tots els odis es desfermaren contra les joventuts d'«Estat Català», com si elles soles haguessin estat el únics derrotats. Les bromes i les punxades de més mal gust que han circulat mai pel nostre país, hom les dedicà a aquells xicots que amb un mal fusell, sense municions, malgrat pesi als pusillànimes i als covards de tota mena, tingueren un gest de dignitat aquella nit tràgica d'octubre, preludi, amb tot, de la magnífica victòria de la darrera contesa electoral.

Les darreres eleccions les hem celebrat sota el signe del 6 d'octubre. Així ho hem proclamat dretes i esquerres. I hem vençut els octubristes.

No fóra jus, per tant, que el malentés i la injúria planés encara damunt els únics que eren al carrer la nit del 6 d'octubre i molt menys ara que els profitaires han començat a treure el cap i han sortit de llurs cataus per a empastifar l'obra que entre tots els catalans que han de batir prou forta i a cobert totes les malvestats.

«Estat Català» ocupà el seu lloc. Proclamar-ho no és cap indignitat, ans bé, és un acte de justícia.

(de *Pamflet*.)

juny

En el si de la nostra Universitat acaba d'aparèixer la revista, que porta el mateix títol que encapçala aquest comentari «Juny». Aquest és el portantveu d'un esperit plenament jove i completament nou, omplenat de vitalitat i dinamisme, reflexe viu d'una renovació Nacional i Social on aquests factors estatals es troben íntimament compenetrats i van a l'avançada com organismes suprems de direcció.

Aquesta aspiració de llibertat Nacional i Social dels nostres estudiants, aquest clam d'ofensiva contra les impotències eclèctiques i demagògiques que esporàdicament assumeixen les direccions dels pobles, aquest crit de defensa per la nostra collectivitat nacional i per la reivindicació d'uns principis socials profundament orgànics, i que per la seva condició biològica s'emmollen en el caràcter i temperament del nostre poble, constitueix una de les doctrines de més eficàcia per als joves per tal d'anar a una renovació política total de Catalunya i a un rejoveniment de la nostra Nació Mediterrània.

Aquesta plasmació es troba sincronitzada amb l'esperit i la doctrina d'«Estat Català», aquests batecs de lluita i de treball dels estudiants identificats amb el dels camperols i proletaris de Catalunya, aquesta vibració que surt de la Universitat troba escalf en les files dels humils de les nostres masses obreristes, i per tant aquesta doctrina, per la seva visió i pel seu esperit no solament ha d'ésser per les joventuts d'«Estat Català» i els universitaris de «Juny» sinó que ha d'ésser el suport moral i de lluita de totes les joventuts de Catalunya per assolir la sobirania Nacional i Social de la nostra Pàtria,

Per a major comprensió d'aquest anhel transcrivim la Justificació i els postulats que simbolitzen aquesta doctrina

JUSTIFICACIO

Un segle de renaixença suposa una maduració suficient. Estem ja formats com a poble. Enguany ens cal estructurar-nos i aquesta estructuració només la pot portar a terme la joventut lliure i forta que sent una disciplina, que demana el consell dels vells i que té una aspiració collectiva.

Nosaltres hem sentit aquest neguit. Hem escrit aquest full per encendre en el cor dels nostres companys una aspiració de lluita noble i digna; intentem encaminar-nos a una realitat cultural i política plenament jove i nova.

La Catalunya ja renascuda demana als joves un esforç de superació: la lluita de tots. L'universitari conscient, el que demà dirigirà el poble, és el realitzador del que la pàtria demana.

El nostre «Juny» és el crit d'alerta per aquesta plasmació. «Juny» és renovació. «Juny» recorda la falç i dies de lluita. «Juny» és el fruit. «Juny» és la sega de tot el que un segle de renaixença ha sembrat.

''Juny'' és, doncs, el cenacle de joves veritablement catalans i de bona voluntat.

DEFENSEM:

L'orientació de Catalunya per les Joventuts.

Les joventuts no són un partit polític.

Les joventuts són una generació que lluita per la llibertat de la Pàtria.

Per això la lluita per la Independència Catalana és:

Una revolució política per a la integració nacional de les terres catalanes.

Una revolució social per a assolir el millorament constant del treballador català, no el d'una minoria.

Una renovació artística, literària i del pensament al servei de la Revolució Nacional.

Una revolució moral per a extirpar la degeneració del cos social.

TREBALLEM PER UNA JUSTICIA NACIONAL CATALANA.

SENIOR

la llei del 2 de gener

Tenim avui la satisfacció de donar el text de la Llei del 2 de gener del 1935, la Llei que els homes de Lliga Catalana (?) contribuïen a fer aplicar donant proves de la seva profunda catalanitat, demostrada durant trenta anys.

Diu així:

«El Presidente de la República: A todos los que la presente vieren y entendieren: Sabed; que las Cortes han decretado y sancionado la siguiente Ley:

Artículo primero. — Quedan en suspenso las facultades concedidas por el Estatuto de Cataluña al Parlamento de la Generalidad hasta que las Cortes, a propuesta del Gobierno y después de levantada la suspensión de garantías, acuerde el restablecimiento gradual del régimen autonómico.

Artículo segundo. — En el período transitorio de que se habla en el artículo anterior, asumirá todas las funciones que corresponden al Presidente de la Generalidad y su Consejo Ejecutivo, un Governador General que nombrará el Gobierno, con facultades de delegar en todo o en parte las funciones atribuidas a dicho Consejo. Por tanto, mando a todos los ciudadanos que coadyuven al cumplimiento de esta Ley, así como a todos los Tribunales y Autoridades, que la hagan cumplir.

El Presidente del Consejo de Ministros: Alejandro Lerroux García.

El Presidente de la República: Niceto Alcalà-Zamora y Torres.»

I ens plau reproduir també, el text de la sentència del Tribunal de Garanties, declarant la Llei anticonstitucional, i retornant a Catalunya la facultat de regir-se per ella mateixa:

«Excelentísimos señores Don Fernando Gasset Lacasaña, D. Manuel Miguel Traviesa, D. César Silió Cortés, D. Manuel Alba Bausano, D. Sergio Andión Perez, D. Francisco Barnés Salinas, D. Francisco Basterrechea, D. Francisco Beceña González, D. Gil Gil y Gil, D. Gabriel González Taltabull, D. Luis Maciote de la Rosa, D. Francisco Maiques Maiques, D. Carlos Martín Alvarez, D. Eduardo Martínez Sabater, D. Gabriel Meraz Navías, D. Juan Salvador Minguijón, D. José Manuel Pedregal, D. Víctor Pradera Larumbe, D. Carlos Ruiz del Castillo, D. José San Pol Ripoll, Don Antonio M.ª Sbert Massanet, y D. Francisco Vega de la Iglesia.

Madrid, 5 de marzo de 1936:

Visto el recurso de anticonstitucionalidad interpuesto por D. Antonio Martínez Domingo en funciones de Presidente del Parlamento de la Generalidad de Cataluña, en cuya acta y en el acto de la vista pública ha informado en nombre del recurrente el letrado D. Angel Ossorio y Gallardo, contra la Ley del 2 de enero de 1935 dictada por el Parlamento de la República, siendo ponentes para este trámite los Excelentísimos Sres. D. Francisco Baceña González, D. Carlos Ruiz del Castillo y D. Antonio M.ª Sbert Massanet:»

I després d'exposats els documents i antecedents dóna el següent:

«F A L L O: Que desestimando la constitucionalidad material de la Ley del 2 de enero de 1935 en el caso concreto de este recurso.

Así lo acuerda y firma:»

El pesombre s'ha esvaït. D'aquella Llei que permetia als Straperlistes lligers i cedistes mangonejar al seu caprici per la Generalitat de Catalunya i pels Ajuntaments, no en queda res més que el recort. Ara depén només de nosaltres impedir que es pugui tornar a fer mai més una Llei similar a la del 2 de gener que acaba d'ésser derogada.

Així ho desitgem. I en recobrar la nostra personalitat i poder reemprendre la marxa brutalment suspesa el 6 d'octubre, del fons de la nostra ànima en surt més potent que mai un crit de:

VISCA CATALUNYA LLIURE!

memoriaesquerra.cat — Ara!! 10/3/1936, pàgina 3

EN EL XIIIè ANIVERSARI DE LA MORT DE SALVADOR SEGUI

FERRAN MORATONA I GUASCH

Mort el dia 7 d'Octubre al carrer de Las Navas de Tolosa.

Tot el dia va actuar incansablement conduïnt un cotxe dels que s'havien requisat. Una mà al volant, el revòlver a l'altra. El seu rostre d'infant semblava illuminat. L'entusiasme que sentia davant del caire que prenien els esdeveniments el tenia embargat d'una emoció pregona.

Tenia vint-i-un anys. Se sentia enamorat de les coses que l'envoltaven. Catalanista esquerrà de cor mai havia fugit dels llocs de responsabilitat i estava allistat a les rengleres de la Joventut d'«Estat Català» del Casal Català Martinenc.

Faltaven deu minuts per les set del matí, del dia 7 d'Octubre quan li ordenaren que es fes càrrec del camió que havia de transpotar els seus companys al seu destí. No va objectar res. Amb la mateixa fe d'aquells dies sense descans, va posar el motor en marxa.

Els que anaven al davant amb ell recorden que els seus dits lliscaven pel volant amb nerviosisme però, el seu rostre seguia impertorable.

Era ja completament clar. El sol començava d'inundar-ho tot i descobria aquells homes com una nota extranya. Les armes, de dia, tenien un altre aspecte.

Quan els que anaven al davant es donaren compte que els homes del tricorni els esperaven mig amagats al peu del camí, ja era tard. Sonà una descàrrega.

Els que pogueren fer-ho saltaren a terra i contestaren la bàrbara agressió.

La sorpresa havia deixat fora de combat a molts d'aquells homes.

Els trets i la confusió duraren força estona.

Després... uns homes s'allunyaven dispersos, —emportant-se algún ferit lleu— davant la inferioritat numèrica. Els llargandaixos —que els diu la mare d'en Ferran— seguiren disparant.

A terra jeien els cossos d'uns joves del poble colpits per les bales d'aquells que la nit anterior se'ls havia respectat la vida.

El dolor els feia remoure damunt la terra xopa de sang. Hi havia, però, un cos inert, las, era el de Ferran Moratona i Guasch. Les bales li havien foradat el cap i el ventre.

Els ferits eren Blai Mor, Ramon Fitó, Francesc Capón i Amadeu Buc. Aquest encara és a l'Hospital de Sant Pau a hores d'ara.

Cinc quedaren apresats, eren Jaume Baqué, Pere Paloma, Cinto Navarro, Alfred Gausachs i Francesc Bonet. Fins el dia que es firmà l'amnistia no tornaren a la llibertat. La impressió més gran que recorden d'aquest captiveri és l'entrada a la caserna de la Guàrdia Civil. No reposats de la impressió dels companys caiguts allí terra, hagueren de passar per davant dels familiars dels seus agressors que els insultaven desapiadadament —dones i infants— i fins varen escopir-los.

En el sumari hi ha la declaració d'un número de la Guardia Civil que declarà que va disparar contra en Ferran perquè aquest avançava amb el revòlver a la mà, vers al cap que comanava les forces.

En aquests dies de joia, d'entusiasme, de triomf, que ha presidit la victòria del dia 16 de Febrer, els pares de Ferran Moratona i Guasch senten viu el dolor per la falta del fill.

Els presos tornaven radiants d'alegria a abraçar els seus familiars i els seus amics. En Ferran no tornarà —em deia la seva mare amb plors.— Es veritat. Ell no tornarà com no tornarà en Compte, Alba, Bardines...

Però Catalunya no els oblidarà. Les Joventuts d'Esquerra «Estat Català», faran justícia i es preocuparan que els alts organismes d'Esquerra Republicana de Catalunya tinguin en compte el seu sacrifici. Ells ho donàren tot per Catalunya i la Pàtria ha de tenir-ho present.

Ara que els empresonats respiren a ple pulmó, que han deixat aquelles parets infectes i odioses, que s'han pogut despendre d'aquells guardians inhumans, insensibles al dolor de l'home caigut. Ara que a les llars ha retornat la calma és quan el dolor s'accentua a casa dels que sacrificaren la vida en defensa de les llibertats menaçades per la gent d'ordre.

El Casal Català Martinenc, dintre de breus dies inaugurarà un retrat de l'amic Ferran perquè serveixi d'homenatge a la seva memòria i estímul per a la joventut d'aquest Centre.

Amics de les Joventuts d'Esquerra «Estat Català», cal treballar de nou per enfortir les nostres rengleres. Tots a la una per actuar amb disciplina, sense perjudicis personal i ésser un baluard per defensar amb el sacrifici de la nostra vida, si cal, els principis socials i l'alliberació de Catalunya.

JOAN GARCIA I CASTELLET

Era el 10 de març de 1923.

Seguí moria assassinat per les bandes del «Terror Negre» que dirigides per Martínez Anido i Arlegui i alentades per la patronal tenien atemoritzada la ciutat de Barcelona i volien desfer tota la unió sindical que el proletariat català havia construït a canvi de molts esforços. Seguí sabia que havien decretat la seva mort, però en lloc d'acovardir-se i resguardar-se, lluità amb més intensitat. Ell lluitava per una causa justa i els que lluiten per una causa justa no temen la mort..

I el 10 de març de 1923 el seu cos ametrallat queia al carrer de la Cadena i la seva sang regava les llosanes que en la vaga de l'agost de 1917 li havien servit de barricada.

Seguí, com altres lluitadors del proletariat, morí al carrer i amb el crani atravessat a traició, i queda després d'una ràpida convulsió, amb els braços en creu.

I en aquest últim gest l'acompanya, també moribund, en Francesc Comas «Paronas» que anava amb ell.

Joventuts d'Esquerra «Estat Català»! Salvador Seguí no li féu por morir en la lluita per l'emancipació del proletariat. Prenguem exemple i avui al complir-se el tretzè aniversari de la seva mort reafirmemnos una vegada més en què lluitarem amb totes les nostres energies per la llibertat dels homes i dels pobles.

La sang de les víctimes caigudes en defensa dels nostres ideals, ens estimula per a lluitar amb més braó per tal d'obtenir la victòria definitiva

FIBLADES

Voldríem saber els motius pels quals és tan sovint boicotejat a «La Humanitat» el nom d'«Estat Català» que es proclamà i omplí de glòria el Sis d'Octubre.

*

Fa cinc anys que es proclamà la República i són innombrables els edificis oficials que encara conserven l'emblema monàrquic a l'escut, entre ells Correus, la Universitat, la «Jefatura» i molts d'altres. Demanem la ràpida substitució.

*

El Centre Català d'Esquerra del Clot, va enviar el següent telegrama a Companys quant era a Madrid sortit ja del Penal. «Centre Català d'Esquerra del Clot» demana, porteu per Catalunya Estatut íntegra». Naturalment «la Humanitat» no el volgué publicà.

Es que a «la Humanitat» tenen les dues banderes al balcó.

ara !!

òrgan de les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA
portantveu de les joventuts nacionalistes de catalunya

redacció i administració :
ronda de sant pere, 70, pral.

Subscripció : Un trimestre, 3 ptes.
Un semestre, 5 »

memoriaesquerra.cat — Ara!! 10/3/1936, pàgina 4